

Franckesche Stiftungen zu Halle

Vrozeného Pána Jana Lasytského, Sslachtice aneb Zemana Polského, Hystorye o Původu a Činech Bratřj Českých Kniha Osmá

Łasicki, Jan

W Háli Magdeburské, 1765

VD18 10343415-001

Wérným Ostatkům Wérných Cechů

Nutzungsbedingungen

Die Digitalisate des Francke-Portals sind urheberrechtlich geschützt. Sie dürfen für wissenschaftliche und private Zwecke heruntergeladen und ausgedruckt werden. Vorhandene Herkunftsbezeichnungen dürfen dabei nicht entfernt werden.

Eine kommerzielle oder institutionelle Nutzung oder Veröffentlichung dieser Inhalte ist ohne vorheriges schriftliches Einverständnis des Studienzentrums August Hermann Francke der Franckeschen Stiftungen nicht gestattet, das ggf. auf weitere Institutionen als Rechteinhaber verweist. Für die Veröffentlichung der Digitalisate können gemäß der Gebührenordnung der Franckeschen Stiftungen Entgelte erhoben werden.

Zur Erteilung einer Veröffentlichungsgenehmigung wenden Sie sich bitte an die Leiterin des Studienzentrums, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

Terms of use

All digital documents of the Francke-Portal are protected by copyright. They may be downloaded and printed only for non-commercial educational, research and private purposes. Attached provenance marks may not be removed.

Commercial or institutional use or publication of these digital documents in printed or digital form is not allowed without obtaining prior written permission by the Study Center August Hermann Francke of the Francke Foundations which can refer to other institutions as right holders. If digital documents are published, the Study Center is entitled to charge a fee in accordance with the scale of charges of the Francke Foundations.

For reproduction requests and permissions, please contact the head of the Study Center, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

urn:nbn:de:gbv:ha33-1-229236

Werným Ostatkům

W e r n ý c h Č e c h ů

z Jednoty Bratrské,

Pro Stálost při poznání Pravdy
přes dwadceť giž let smutné rozptýlenj
snášejícím,

Laskawé w Krystu Pozdrawenj wzkazuje,
vdatné w Krizi Trpělivosti, sladkého w sauzenijch
Potěšenj, opravdowého w kázni Boží sebe Pozná-
nj, a skutečného we wšsem dobrém ob-
nowenj a rozhogněnj srdečně
žádám.

1. **D** narišánjliž nad bídami, na něž sme
přežalostně přišli, toto k wám pro-
mlauwánj začít mám, Neymilegšj?
či od diwenj se nesmjrné dobroty Boží,
že sme w tak těžkých a blaauhých pokussenjch, a ta-
kowém swém gafo na prach zetřenj, a wětry wsta-
wiených těch wichřic sem tam zmítánj, do konce
wšak newyhynuli? či od Napomenutj raděgi k
rychlému se w pamatowánj, a rozwečené gestě Bo-
ží Mrtelj se chopenj, a tak ku předgiti dokonalé
zhaubj pospissenj?

A. 5

2. Ach

2. Ach nehmilegši w střewách Gejisse Křysta
Prátele, ohlédnětež se pro Spasení své, kde sme
my se toto ocitli? co se toto s námi děje? kam sme
my to přišli?

3. Wzdychti sye od času toho, gaž sme s
milými Předky swými do Lodičky té, w níž se Křes-
tus přes bauerliwé toto Swěta More s swými pla-
wí, sedli, baurí, wlnobití, zmítání prázdní sme
nebhýwali; nikdy wšak wšecká wlnobití a rozwodně-
ní Boží tak se na nás nezwalila, gačo času těchto,
w nichž wšech wětrů nášli wšecky pod námi pro-
pasti zdulo, powrchu pak slewání Wln tak nás s
Lodičkau přikrylo, že nic nepozůstává, než s věz-
dlníky wolati: Hymene, Pane, zachoweg nás!
(Mat. 8, 25.) Hymene w prawdě, nýbrž zhynus
li sme.

4. W kdo zhynul? Máloby říci bylo, zhynul
li Chrámowé náš, a w nich Boží pocta. Zhynul
la y from Chrámů k slaužení Bohu w milé Wlasti
swoboda, wypuzení sme do ciziny, a po pustínách
fragin rozmetání. Pohynuly Knihy, w nichž čis-
tá Boží Pravda popsána byla, pobrány a popá-
leny. Zhynuli wšicknj swazkové bezpečnosti náš,
Řádowé dobrj. Toto wěříš, že my sami, kterjž
sme Ctiteli Božími slauti hodni věiněni byli, hy-
neme, gač rozptřeni, tak doma zůstali. Hymene
my Kněží, Duffi wšicknj Pastýři; nýbrž sme wy-
hynuli, malíčko nás zůstalo. Hymete wy, Libe Bo-
ží! nýbrž ste vyhynuli, na Zěle neb na Duffi,
proto

proto že vderil Meč Pastýře, a rozprchly se Dwoce stáda. Hynete wy Panstwo, Pěstaunowé Chrkwe, malicko wás zústawá. Hynau wssicknj ostattkowé wěrných Bohu; Hyne a pustne Wlast, a ředne celý Národ.

5. Splnilo se na nás, co Bůh hrozyl: Za nechání budete, jako okleštěné dřevo na vrchu hor, (Zai. 30, 17.) Item, pozůstalého dříví Lesu geho malý počet bude, tak žeby ge mohlo dítě popsatí (Zai. 10, 19.) Hůře sme popléněni, než onen Izraelský lid, kdež y pod velikým rozhněwáním Božím, z tisícce wssak zůstati mělo sto, a ze sta deset (Am. 5, 2. 3). Mās pak z tisíců sotwá desátkowé zůstali. A y my pozůstawagich mōlj ostattkowé hyneme; mnozý na žiwotech, wždy předece gedni po druhých umjragice; ginj na Dussi a swěz domj, w Pobožnosti wadnauce a chradnauce; mnozý, gestliže ne wssicknj, w Trpěliwosti a Naděgi, wssěcku časů † wyswobozenj tratjce, a gij stratiwse.

6. To pak wssě odkud gest, než od blauihosti bjd? od velikosti bjd? a od nepomahání žádných Prostředků, kterýchkoli se wžíwalo posawád. Nebo gij 30 let minulo, gať Meč Boží, a zatjím giné rány, sfermowati okolo nás počaly, a odtud po wssem Křestanstwu se rozěsly, tak že na sta tisíce, gestliže ne na tisícce tisíců libj pokachno, Města a Země spustly. A posawád ne ginak se dēge, wssudy téměř po Křestanstwu, než gať tam psáno, že není času těchto bezpečno wycházeti neb
A 6
wycházeti,

wcházeti, nebo nepokog weliký gest mezy wšsemi obywateli Země. Tak je sšlapá Národ po národu, a Město po městu; proto je Bůh wšecky kormautj tj wšseligakými wzkostmi (2 Paral. 15, 5. 6).

7. Ach owšem žet bezpečno není wcházeti ani wcházeti, kdž se tak wšsudn nebezpečnstwj rozmohla, doma y wně. A sšlapá Národ po národu; kdž až do přemožení s sebau zápasěj a sebe wespolek wywrácej. Kormautj Bůh wšseligakými wzkostmi; kdž wžo wšsudn, a práwě daw lidu. Nebo wálky nyněšj negsau gen o něco, gako předtjm býwaly; totjž o Hranice, o Panstwj, o Přednost, ale o wšsecko, oč kdž w Swětě býwaly wálky, a nad to gestě o Náboženstwj a o Dnši. To kormautj ne gen ty, kterjž práwě magj, ale y mylně, proto, že aby se mylili newědj; tak že se lež káme wšicknj gedni druhých.

8. Příčina také hynutj našeho gest Welikost bjda našich; nebo witr tuhý přišel na nás, ne aby přewjwal, ani přecišťowal, ale aby wywracel a potjral. (Ger. 4, 11.) Potřenj přišlo na nás, gakž Pšmá dokonala lidu zhaubu gmenugi. Škoda gest, kdž se Nádobá negaká potřebná narazj neb nalomj, ale sškodněgi, kdž se dorazj aneb dołomj. A což gestlž se na několiť kusů žláme, aneb rozrazj? A co teprw, gestlž se do konce rozdrobj a na prach zetře? Tuť gjž po nj práwě nic není. A takowémur potřenj bjda naše se rowná; Můžeme s Prorokem řjch, že weliké gest gako Moře potřenj

třenj

třenj násse, (Pláč 2, 13.) Aniž gedno: Potřenj za
potřenjm prowoláwá se (Ger. 4, 20). Wiž tež
Izai. 29, 6. a 24. nasřz; gako y 34 nasřz.
(Ezech. 20, 47. 48 it.)

9. Ach žádný z nás na to mysliti w počátku
těchto wěcų neměl, aby tak těžce na nás dole-
hnauti a nás tak tlaciti měla, ažby rozkláčila
růfa Boží? Mynj pak každý z nás ostátků, čitedl-
nost gešttě w sobě gakau magjch, wolati muss, co
Prorok: Pro potřenj dcery lidu mého potřm gšem,
smutek nesu, vžasnuty podgalo mne (Ger. 8, 21).

10. W to zwelícuge bjdy násse, že k wyhoženj
nás z nich žádná wěc pomocy nechce, ani Meč a
Wálka, ani zase Mjr a Pokog, kterýž mezy sebau
wdełati rozličně se po ta léta pokauffeli Mocnárj
Swěta; ať gak na darmo! Neb ač se někdy zdá,
že gij na cestu Pokoge trefili, a nad zawřenjm geho
triumfugj, wšak se wjdychy zase, po tolikrát gij,
rozragy wšecko.

11. Tak wjdychy práw gest Bůh a geho Slo-
wo, že poblé maudrosti swětské delagich Pokog,
hogj potřenj dcery lidu mého gen po wrechu, iřka-
gice: Pokog, Pokog, gešttě nenj žádného Poko-
ge (Ger. 6, 14. a 8, 11). Item: Čekeg Pokoge, ale
nedočekáš se ničeho dobrého; časů wzdrowenj, ale
ať hrůza! (f. 8. w. 15. a 14, 19.)

12. V naposledy teď, když věregněgšj Pokog, než kdy, vdělati se domnjwali, nam z Národu nasšeho tak gest tjm poslanženo, že s Geremiášsem wolati musíme: Podwedeni gsme; Njžáno nám, Pokog njeti budete, a ay, meč pronikl až k Dussi. (kap. 4, 10.) A s Ezechyášsem: Ah, w Pokogi potkala mne hořkost neghořcegšj, (Jzai. 38, 17.)

13. Právěť mynj wšklad máme slow Krysto-
wých, a co to gest, Pokog žustawugi wám, Pokog
swág dáwám wám; ne gako Swět dáwá, gá dá-
wám wám. (Jan 14, 27.) Widjme zagisté, že
swět pokog dáwá, gedno pozdě, když sme glj žkáž-
ni; druhé žewnitřně toliko, wnitřnjho dāti nemůž-
e, ani rán ždeláných vléčiti; třetj, některým toliko,
giné y od toho swěho nedokonalého Pokoge odmě-
ssuge; čtvrté, y sobě toliko do času gen, na gakeš
sy terminy; A wšak y to na negisto, proto že se
Pokog ten Swěta welmi snadně a brzo w nepokog
žase proměňuje. Nebo hogj powrchně toliko, ne z
gruntu; y hnoji se a gitřj wšsecko žase. Hogj ně-
které toliko audy, giných nechawáji hnjti; y kaž
se gedno druhým žase. Zapomjnaji tedy násle-
downjch býti Boží, kterjž, když dáwá Pokog, dá-
wá bljžkým y dalekým (Jzai. 57, 18. 19). A gsau
patrně z počtu těch, kterjž cestj Pokoge neznaji
(Jzai. 59, 8). Protož čekámeli na swětlo, ay tma!
pakli na swětly blesk, w mrákorách chodjme ic. Dce-
káváme na saub, ale nenj ho; na wyswobozeni,
ale daleké gest od nás. (w. 9. 11.) Summaw: Přiz-
slo gitro, a ay, předge noc (Jzai. 21, 12).

14. Ale

14. Ale co pak v přičině gest, že se to tak dě-
ge? W to, že ginať Pán Bůh cyle swěho, tjm nás
káránjm naměřeného, dogiti nemůž. Hřichowé zas
gisté, pro něž pomsty Boží gdau, musěj dokonále
wytrestáni a přeč od očí Božích wyzati býti, ma-
gjlí přestati pomsty. (Wiz Izai. 28, 25. do konce.
Izai. 42, 23. 24. 25 ic. Ezech. 21, 13. 16.)

15. My pak y pod káránjm Božjm ach gak
nesnadnj sme k tomu, abychom hřichy poznali,
wyznali, gich přestali a napravili? Raděgi se
wzdychy osprawedliugeme, wymlauwáme, předce
gachž sme zůstawagje. O čenž přemnohá gsau w
Písmě swědectwj y příkladowé, a Boží na to, že
přestati nemůž bti, dokud lidé nepřestanau hřešiti,
oswědčowanj. Dys ty se pak vmyla samntrem (dj
Bůh Izraelské oně porussené Cirkwi) a mnoho na
sebe mydla wy potřebowala, a obložila se zlatem
wšborným, neprawost wšak twá gest před obličej-
gem mým. Pročez tedy říkáš: Neposkwrniowala
sem se? (Ger. 2, 22. 23.) Item: Nadarmo sem
bil syny wáše, kážně mé nepřigali; Sežral Mee
Proroky wáše, gako Lew, kterž dáwj, ic. a ty
předce zastáwáš cesty své, říkágje: Poněwadž nez-
winná gsem, odwrácena bude prchliwost geho odez-
mně. Ah, gá w sand wegdu s tebau, proto že praz-
wjš: Nehřešila sem. Běhegž, hledagje sobě po-
mocy; odevšad wšak wygdeš lomčy rukama; nez-
bo zamjta Hospodin trossowánj twá, nepowedeť
se w nich sřastně, (w. 30. 33. 35. 36. 37.)

16. Tu vidjme, co za přičina y nynějšich
 blauih se vlekaucich težkostí a stálého nás podvrá-
 cování, býti musí? Totiž nepoznávání sebe, a
 vřutné w nawyklostech swých zůstávání. O čemž
 y w následujících tam Kapitolách mnoho mluwi
 Bůh, w hotowosti k spomození ožýwage se, kdyby
 se jen poznati a naprawiti chtěli; Nawraťte se sly-
 nové spurnj, a vřdrawim odvrácenj wáše (k. 3, 22.)
 Dbmng od neschetnosti srdce swé, Geruzaléme,
 abys wyswobozen byl; dokawadž zůstawati w tebe
 budau myšlenj marnosti twé? (kap. 4, 14.) A
 Prorok na to: Vigěš ge, Hospodine, ale oni nechť;
 huběš ge, a oni kázně nepřijmaji; twrdšj gsau
 twáre gegich než skála, nechť se nawrátiti (kap. 5, 3).
 A Bůh zase: Kdež tedy gest to, pročnych měl odpus-
 titi tobě? (w. 7.) Rychřj gáf sem se saudit s Dcny
 wassimi, tak se budu sauditi s wámi; a prozenu
 wás pod hůl, abych wás wwedl do záwazku smrau-
 wy (Ezech. 20, 36. 37). Býti wás budu, abych
 zbige vřdrawil wás, (Izai. 19, 22.) Smygi nečiz-
 stotu dcer Syonšich, a krew Geruzaléma wyplaz-
 knu prwé w duchu saudu a horlivosti, nežli zase
 stwórim nad Syonem Oblak we dne, a Blesk
 ohně plapolagichho w noci, a nežli se nad wámi
 zase zgeroj sláwa má (Izai. 4, 4. 5). Anž odvrá-
 tjm ruku swau, dokudž nepřepáljm do čista trusky
 twé, a neodegmu wšeho čnu twého; Tu teprw
 obnowim Saudce twé gako na počátku, a Nádec
 twé gako z prwu (Izai. 1, 25. 26).

17. Poznegmež tedn, neymilegssj, co to bŕti musŕ, což tak stále milosrdenstwj Božmu, aby se k nám nenawrácelo, překážj; Zlost gmenowitě a twrdost srdce nasseho, a nekagjcnost. Jonáš přes stupnjš v přjcině byl, proč se baurili wětrowé a More; anjž přestati mohli, dokudž se on w pros pasti neocetl. Nasseho tedn také pod námi More tak neystalé nynj baurenj důwodem nám gistým buď, že mnoho nekagjchč Jonáššj w Lobj Chrŕwe gest, před gegichž sehlcenjm wpořogenj More a Wětrů státi se nemůž. Činili sŕc posawáb, co mohli, Plawcowé náššj (Zprávcowé Národů s nezčislňjmi Rádcy swými, Bogšy swými a ginými pros středky swými, tak y ginat ohledugjce, a wesly swými tahnauce) aby k něgakému břehu Pokoge přistati mohli, wssak hle nemohli (Jonáš 1, 13.), ačoli negeden gž Jonáš, ne deset a neb tışc gich, ale nezčislňj sehlceni gsau. Z čehož newyhnutedlně gde, že pozůstawatj gestě musěj mnozj, kterjž, nepod dáwagjce se Bohu pokánjm prawým, tuto přchliwostj Božj baurť zdržugj.

18. Unjž se mysliti má, že snad proti ohas wňm toliko wůbec rozmohlým hřichům a nešlechtnostem, (gako gsau falešně Náboženstwj, Mořdlárstwj, Bráždj, Enzoložstwj, a giné odewřené Swětu známé neprawosti) tak horj ten horliwostj Božj plamen; také Pan Bůh proti Chrŕwi pro sarmo horliwostj opustěnj a w službě Božj nedbalost, horliti wnj. D čemž samého Kryšta swědečtwj w Zgerwenj Jana Swatěho máme; kdej Biskupa Chrŕwe

Čyrkwe Efejské, a Zboru geho, wychwaluge sje pracowitost, a trpěliwost y horliwost, že nemůže trpěti gých ic. A wssak žiří předce, dokládage: Ale mám toto proti tobě, žeš onu prwnj Lásku swau opustil. Protož pomni, odkud sy wy-
padl, a čím Počánj, a prwnj Skutčy čím. Pakli toho nebude, přigdu na tebe rychle, a pohnu Swjcnem twým z mjsťa geho, nebuděšli Počánj činiti. (Zgew. 2, w. 1 do 5.)

19. Až přičina prawdiwá, proč y nynj také tak mnoha Čyrkwj, jako y nassich, Swjcnowé z mjsťa swěho pohnuti, ba počáčni, rozháznj, strofotáni, w posslapánj dáni gsau. Až opustil sje sme y my Lásku prwnj, Dñi milowánj Božjho wystydnauti dali sme w sobě sami. Což kudy a gak přišlo giným, nechť sobě přihladi, a se-
be w tom ohledu, ginj; nám, kterjž w společném Čyrkwe domu také obzwláštñj swau Synu ku máme, kterak Swjcnowé nassj swjtití magice, kauriti začali, wvazowati nynj začnámé. Nebo y nassj Čyrkwi se přihodilo, co Izraelské, co Aposstolské, co giným giných časů podle wíle Božj obnowowaným Čyrkwjn; že počátek pláz polal, postředeť wlažněl, konec wystydl. Gak tá Zagisté Lásky horliwost počátečně byla mezy Krystem zenichem a Čotj geho, Čyrkwj Izraelskau, dotyká se v Geremiášě (kap. 2, w. 2. 3.); Aposstolské Čyrkwe přewraucj lásta wywisuge se w Skutčích Aposstolských (kap. 2, 42. a 4, 32. do konce). Nassj pak Čyrkwe, přede dwěma stñ lety

lety od Papežských nákwas wycištěné, a nowýz mi Wceni čistého a Kázně swatě Swjcný zao: patřené, gafá byla při wěcech Spasenj wraus: cnost, mnohé od nich pobožně zanechané, ale od nás méně než náleželo w pozor brané, oswědčuj: gi paměti. Gafěz wěcy řbyž okolo Léta 1570, až do 1580 sebral, a w Epis wweďl wzacný Hystoryk, Pán Jan Łasytský, a gá na tu ge: ho Knihu (z mládi o nj neshychaw, nebo w Bi: bliotece rukau psaná zdřžowána byla posarwad) řbyšy ted sšiasťnau náhodau sem tressil, widělo se, wy: táhnauti gi na swětlo, a podati Wám, neymiz: legšš, za Zrcadlo, † snadněgššimu spatřenj, gaf: sme od sšlepěgi swatých Předků daleko zablaudili, y myj také.

20. Byl ten Pán Łasytský národem Polák, rodem Słachtic, wzacnosti takowé, že od Krále Štefana w Poselstwj † cnyhm Knížatům wzjwán byl; Náboženstwj pak Ewangelicšého, a Kon: fessy Helwerště, † níz se Ewangelicy w Ma: lém Polštře, (Reformatorů swých z Helwech a neb Šwyncar dostawšš,) byli přihlášyli. Ten slyšew, že obnowené w Belikém Polštře Čhřtwe hlášagi se † Konfessy na dyle Augššpur: ště, na dyle Čestě, pohnut byl obzwlášťnj ga: řausy žádostj, † wyrozuměnj prawdiwému přj: čin, proč se to pak Ewangelicy tak na sekty trz: hagi, a gafá mezy nimi w gruntu rozdjnost nacházeti se musy. Gel tedy do Beliké Polšty, a odtud do Čech, do Němec, do Šwyncar,
do

do Frankreychu, ničeho neopomíjcege, čehožby
bedlivým saudem nerovňoval. A že se genu
sporádánj těch Cýrkwj, kteréž Bratři Čestých Con-
fessj a Řád byly přigaly, nad jiné líbilo,
a widěl, že o těch věcech málo psáno a vůbec
na světlo dáno bylo, poznamenal něco sám, kra-
tice a prostice, gakž každá téměř počáteční prá-
ce bývá. Že se pak komu to, co (v cizích táh,
lidem věným a slavným) ukazoval, líbilo, shle-
dával těch materij co nejvíce mohl, do Belké
Poskytí znovu se dostav, až mu to pod rukama
v Dm Knih zrostlo, kteréž Hystorij o Půwo-
du, Činech, příhodách, Obyczích a Řádích
Gednoty Bratří Čestých nazval, a okolo léta
1585 Starším Gednoty odeslal, s žádostí, aby
to přehlédnuto, doplněno, zpraveno, a k užtku
Cýrkwi Boží na světlo dáno bylo. A wida, že
se s vydáním toho proděwá, poslal spraveně-
jší gestě exemplár léta 1599 Broženému, a
pro maudrosti již po Národech wynešenému Pá-
nu, Pánu Karlovi Staršímu z Jerotína, brzy
potom Markrabství Moravského Heytmanu; přis-
psav genu tuž Knihu pro ten chl, aby jí ten
Pán svým nákladem tisknauti dal. Ale ani tak,
po čem toužil, nedosáhl; y tam w Panské Bi-
bliotéce ta Kniha tak we tmě chována byla až
do léta 1628, kdež Pán, s jinými Bohu věrný-
mi Wlasti opauštěge, Bibliotéku také svou wy-
wésti dal, a tuto Knihu (při rozkládánj Biblio-
téky we Bratislawi nalezenau) těm, gichž se do-
týkalo, odvésti kázal.

Muz

21. Mějz býti, že dobřj Otcowé měli gakžkoli přjcinj swé, pro něž se tuto Knihu na swětko pustiti oštychali; ale giž přjcinj gsau, w prawdě litowati toho, že se do rukau wšibec nedostala hned tehďaz. Kdowě sem gá koli, kdož toto pjssi, (gsam pak geděn z prostředku wasseho) zapřjti nemohu, že mi se nez omynlým znamením giž tehďaz mezy námi chlad nauch Lásky býti zdá, že sme rozswjcenau magje swjch, postawiti gi wolili pod kbelec, nežli wysta- wěti na swjcen, aby swjčila wšsechněm, kterjž w domu gsau, proti naučenj Krystowu (Mat. 5, 15.), a tak sme gi kázali waditi se s moli a čerwý, raděz gi nežli s nassimi giž tehďaz russichmi se obyčez gi. Nebo kďyby Musťr tento Kádů dobřjch wšsech- něm w Jednotě nassj stále před očima byl stal, snadbychom tak nebyli zassli, gakž sme, nastogte! zassli. Před obljěgem Božim a wassim mluwim, Přátelé! že se mně, tuto Lashetowu Knihu čtauch mu, přihodilo, co tam Králi Jožnassowi, kďyž nedbalstwjm Kněžstw stracena kniha Zákona, w rumu zase kďesh nalezena byla. Zapřjrenj, hanba, štud obljěcily mne, proto že tak málo nás mezy námi gest, gestliže wšsak kďo gest, kďyžby té swaté wěrných Předků pobožnosti obraz prawý na sobě neš. A gakemuz poznánj, a slusně obtud gdau- címú litowánj a tauženj po nawrácenj se na prwnj Lásku, aby poslawženo y giým, wám wšsechněm, bylo žádostiw gsa, winssugi, aby ty Pána Lashet- ského o Jednotě sepsané Knihy giž aspon na swětko wysšly, a giž aspon k dobřemu něcemu Čřřkwi (a napřed nám samým ku Pokánj) slaužiti začaly.

Alle

22. Ale že pak nesnadnostmi obklopeni jsme, osmau aspoň jeho Knihu, v níž Rády Jednoty vypsal, zatím vytisknauti se widělo; s přidáním wssak předcházejících sedmi Knih sumiček a wstahů některých. Což již na swětlo se dáwa pro přejím tyto:

(1.) Aby rozptřleni Jednoty synové Sepšáni toto místo prubyrského kamene měli, k ohledování samých sebe, gsauli takowj, gachž se tuto wypisují? A aby se wsslechněm snážegi otewřeli oči k spatření, proč Swjcnj nassimi pohнул z místa gegich, tak gahž byl hrozyl, Křystus; gmenowitě pro opuštění lásky prwnj. Nebo sme gistě, gistě, z cesty lásky zessli, a sspěpěge swatě Předků swých wraucnosťi opustili.

(2.) Abychom to spatřije, ne tak dalece nad stracením Wlasti a dobrých časných wěcí, gako nad stracením tak krásně sformowané Cěrkwe, w níž ten někdy dosti wychwálený Rád a Řázen Cěrkwe tak pěkně kwetl, bolešili; a k modlitbám, aby smiluge se nad námi Bůh, prwnj onu twář Cěrkwe nám nawrátil, rozjiceni byli.

(3.) Abychom snážegi a snážněgi y hned w Rozptřlenj nášsem, kdekoli Hospůdku nám přege Bůh, a swatá shromáždění (w gakémkoli počtu) nizzati se nám dopaustti, náprawu začjnat; a že kagž cě sme, a k lásce prwnj se nawracíme, před obljčegem Božjim, Angelů Swatých y Cěrkwe geho, oswědčowati přejčinu měli.

(4.) Aby

(4.) Aby Mladšji nášši, kterýmž se y ta mezn námi pozůstawagjch Rádu a Kázně podobizna přj fři a ofšklivj, snáze blud swúg poznati mohli, wis dauce, gak wysoce od tak mnoha zwlaššinjch, wzácniých a swatých Mužů, to takowé Čyrkwe nášši w Rád wwezenj schwáleno gest.

(5.) A poněwadž mnohým wám w rozptýlenj žiwu býti se dostáwa mezn Křestany Augšpuršké Confessj (w Bhřich, Polšstě, Prusšch), poslauziti wám takowým Knjzka tato mŕž k tomu, abyšste s tŕmž bratřimi Augšpuršké Confessj, příkladem Předků, pěkně se snášeti, a k různicým přjcin nez dáwati hleděli. Nech toto čtau nášši, nech čtau také welikého toho Muže prawdiwý potomcy, a gak té náššich Předků s Luterem a towaryšši geho w Bohu stowaryšsenj bylo, nech wwažugi.

(6.) Naposledy, Knjzky této wybdání poslauz žiti bude moci nášsim lidem, kterjž onehdegššich tčch pokussenj wichřicý zachwáčení gšauc, nás, a tuto cestu, po njž spášytedlně kráceli Předkowé, opustili; aby gmenowitě swau hanebnau k Bohu newočečnost, a težkau proti Duffem swým dopuštěnanu winu snáze poznagjc, ku pokání přjcinu njž ti mohli.

23. Wbídelo se pak podati toho k tistěnj Latíně y Česky. Latíně, poněwadž Lasitius tjm gazyfkem psal, aby to samo, co psal, čteno bylo; a tjm způsobem y giným Čyrkwem se, mŕželi, poslauzilo.
Česky

24 J. A. K. Zapomenutj k Nawrácenjz.

Cesky pak, abyšste y wy, kterjž Latine nerozumjste, Eshyciowi rozumeli.

24. Rozdělil pak Knihu swau osmau na Kapis-
tol XXXIII. sám Autor, ale Kapisol na wessé rozde-
lenj odemně přidáno gest, proto, aby kde sobě poz-
tom wystupky své ukazowati budenie, snázeji se
swědectwj geho přiwoditi, a přiwedené naleztí mo-
hlo. Celá geho práce, wssch osmi Knih, wydati
se bude mocz, ukázeli Bůh přičiny a prostředky.
Mezj tím toto aspon čtete, neymilegšji! a kdokoli č-
sti bude, hlas onen Nebeský at znj w wssch geho:
Pomni, odkud sy wyppadl, a čii Pokánj! D čemž
se wjce připomene potom při koncy. Měgtež se
dobře, poslyněni gsauce w Pánu a w mocz sy-
ly geho. Psáno 23 Měšce Křigna,
Léta 1649.

O Dby